

JAKUB ČECH

JAKUBŮV CESTOVNÍ DENÍK

Pacific Crest Trail

PĚŠKY Z MEXIKA
DO KANADY
ZA 121 DNÍ

Jakubův cestovní deník

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

x·y·z

NAKLADATELSTVÍ

Jakub Čech
Jakubův cestovní deník – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

JAKUB ČECH

JAKUBŮV CESTOVNÍ DENÍK

Pacific Crest Trail

JAKUB ČECH

JAKUBŮV
CESTOVNÍ DENÍK

Pacific Crest Trail

OBSAH

Předmluva (Petr Kosek)	9
Pacific Crest Trail	11
Chození	13
Vybavení	15
Příprava	21
Deník	27
Návrat	257
Technické ohlédnutí	263
Slovník	287

Mámě, která mě naučila chodit.
Tátovi, který mě v pěti letech vzal pod první širák,
naučil věřit papírovým mapám a respektu z přírody.
Skautům, kteří mě podruhé naučili chodit.
Petrovi Koskovi, který pro mě objevil
ultralight backpacking a Pacific Crest Trail.
Václavovi Novákovi, Janě Pastorkové, Frodo a Scoutovi
a dalším trail andělům, kteří mi poskytli zázemí.
A celé hiker trash komunitě, která se se mnou o cestu
podělila. Každý sám za sebe a přece spolu.

Hike your own hike.
Šlapej si tu svoji cestu.

PŘEDMLUVA

Jsem spoluviník, přiznávám se! A mám z toho radost. Známe se s Kubou sice krátce, ale to, co nás spojuje, je důležitější než roky – sebrali jsme odvahu, vymanili se z koloběhu věcí a různých závazků a začali si plnit svoje sny. Každý jsme se k tomu dostali jinou cestou a souhrou okolností, ale oba jsme propadli dlouhým trekům. A mám radost, že jsem k tomu mohl Kubu trochu pošťouchnout.

Kdyby člověk se vším v životě čekal na ideální chvíli, tak se nikdy nedočká. Projít dlouhý, několikaměsíční trek, jako je PCT, není jen fyzický počín, ale vyžaduje to i zásadní životní rozhodnutí a změnu. Ale stojí to za to a jsem rád, že v době instantní, rychlé, virtuální zábavy existují lidé jako Jakub, kteří jsou schopní udělat něco reálného, namáhavého a naprosto bláznivého. A dotáhnout to do cíle.

Často slýcháváme, že jsme blázni, že se do něčeho takového vůbec pouštíme. To je jeden pohled. Pro nás je bláznem ten, kdo si všechny tyhle úžasné možnosti života nechává utéct.

Že nevíte, o čem mluvím? Přečtěte si následující stránky Jakubova deníku a možná se to rozhoří i ve Vás!

Lehký krok na cestách i v životě Vám přeje Petr Kosek.

Canada

VANCOUVER

Manning Park

Snoqualmie Pass

Washington

SEATTLE

Cascade Locks

PORTLAND

Oregon

Three Sisters

ASHLAND

California

South Lake Tahoe

SAN FRANCISCO

Mt. Whitney

Kennedy Meadows

LOS ANGELES

Wrigwood

SAN DIEGO

Campo

Mexico

PACIFIC CREST TRAIL

Pacific Crest Trail (PCT), celým názvem **Pacific Crest National Scenic Trail** (Národní pacifická hřebenovka), je dálkový trek pro pěší či jezdce na koních táhnoucí se od Mexika do Kanady po západním pobřeží Spojených států amerických. Měří 4 279 kilometrů a pohoří, přes které se převážně vine (Sierra Nevada a Cascade Range), se nachází ve vzdálenosti 160–240 kilometrů od pobřeží Tichého oceánu.

Jižní konec (South Terminus) se nachází u městečka Campo nedaleko San Diega. Odtud míří severně nejprve přes pouštní oblast jižní Kalifornie. Po 1 130 kilometrech vystoupá do pohoří High Sierra, pokračuje přes Yosemiteký národní park, vulkanickou oblast severní Kalifornie, hluboké lesy a jezerní oblast Oregonu až po pohoří Severní Kaskády (North Cascades) ve státě Washington. Tam se nedaleko Seattlu na hranici s Kanadou nachází její konec severní (North Terminus). Za ním stezka pokračuje ještě nepatrný kousek (14 km) do Manning Parku v Britské Kolumbii.

PCT prochází přes 25 národních lesů (*national forests*) a sedm národních parků. Překonává převýšení 128 kilometrů – nejnižší bod (43 m n. m.) se nachází na hranici Oregonu a Washingtonu (Cascade Locks), nejvyšší pak v průsmyku Forester Pass (4 009 m n. m.) v High Sieře. Vyhýbá se městům, pro potřebné zásoby je nutné sejít z cesty a do nejbližší civilizace dojít či dostopovat. Na některá místa je nutné si potřebné zásoby předem zaslat poštou.

Přestože finální podoba stezky byla ustanovena roku 1993, s jejím oficiálním „budováním“ se začalo už v roce 1968. Idea samotná ale sahá až do třicátých let 20. století. Tehdy skupina mládežníků z organizace YMCA zdolala mezi roky 1935–1938 hřeben hor procházející třemi západními státy USA po stezce, která dnešní PCT značně kopíruje.

Dnes patří PCT do systému Národních přírodních stezek (National Scenic Trails). Mezi ně se pak kromě jiných řadí i dvě sesterské stezky – **Appalachian Trail** (AT) na východním pobřeží (3 500 km) a **Continental Divide Trail** (CDT) ve Skalistých horách (5 000 km). PCT je z nich co do rozmanitosti jednotlivých ekologických prostředí nejpestřejší, a je tak dnes asi nejpopulárnějším trekem všech chodců dlouhých tratí (*thru-hikers*).

CHOZENÍ

Chodit jsem začal zhruba před 28 měsíci, tedy na začátku roku 2014. Dvaadvacet let před tím jsem nedělal nic jiného, než že jsem se věnoval své profesi. Prakticky nulová tělesná aktivita se projevila značnou fyzickou zchátralostí. Když jsem si v létě 2013 natrhl achilovku, stál jsem před rozhodnutím: buď začnu něco dělat, nebo se za pár let už nebudu hýbat vůbec. Věděl jsem, že tělocvična pro mě nebude, a tak jsem se vrhnul na to, co mě do devatenácti bavilo nejvíc. Na chození.

První výšlap na Nový rok 2014 byl tragický. Čtrnáct kilometrů, naprosté vyčerpání a čtrnáct dalších dní bolestivé rekonvalescence. A pak znovu.

Začal jsem číst hodně knížek zabývajících se chozením (nejen) po horách, objevil jsem fenomén *ultra light backpackingu* (tj. chození nalehko, s minimální a lehkou výstrojí) a začal se tomu věnovat systematictěji. Výsledkem bylo, že jsem byl po půl roce schopen jít několik dní za sebou 50 kilometrů denně, zhubl jsem 15 kilo a život se mi celkově proměnil k radostnějšímu. Před rokem jsem absolvoval Svatojakubskou cestu (tzv. Camino, 1 012 km) a přechod Korsiky (GR 20 + Mare a Mare Nord, 235 km).

Tou dobou už jsem o PCT věděl docela dost. Přečetl jsem o něm několik knih, strávil stovky hodin na internetu pročítáním dostupných informací a blogů. Začal jsem snít o tom, že bych tenhle špacír rád absolvoval. A před rokem (na jaře 2015) jsem se ten sen rozhodl uskutečnit. Díky popularizaci PCT,

keré se mu dostalo po uvedení filmu *Divočina* (*Wild*, 2014), se zdesetinásobil počet lidí, kteří se tenhle trek pokoušejí absolvovat. Tři tisíce lidí místo tří set, letos snad i víc. To je velký nárůst, přestože celou trasu ujde pouhá desetina (40 procent odpadne během prvního tisíce kilometrů). Díky tomu se počet *PCT Long-distance permitů*, tj. povolení vydávaných organizací spravující PCT (Pacific Crest Trail Association) ve spolupráci s lesní správou a správou národních parků, které umožňují pohyb a přespávání v národních parcích, omezil na 50 na den (tj. na den startu).

Dále bylo nutné zažádat o vízum, protože cesta většinou trvá déle než tři měsíce. Zatím nejrychleji trasu absolvovala v loňském roce (2015) holka s přezdívkou Ghost – potřebovala na ni 56 dní. To znamená, že ušla asi 75 kilometrů denně, bez dne odpočinku. To vážně neplánuju a ani to není smysl cesty samotné. Počítám, že pokud dojdu (a statisticky mám šanci 1:10), bude mi to trvat 110–150 dní. Nehodlám se hnát. Ano, chci jít svižně, ale jen tak, jak mě to bude bavit, jak mi síly a klimatické podmínky dovolí.

VYBAVENÍ

(Veškeré uváděné vybavení jsem si vybral sám a jeho hodnocení vychází z osobní zkušenosti. V žádném případě se nejedná o reklamu, nejsem nikým sponzorován a vše jsem si pořídil za vlastní peníze.)

Když má člověk několik měsíců fungovat jen s tím, co si nese na zádech, a připočítá k tomu váhu jídla a vody (přes poušť i 7 litrů), řeší pak opravdu každý gram. Někdy mi to přijde až obsesivní, ale je to pochopitelné.

Rozhodl jsem se, že si nebudu brát hamaku, se kterou chodím doma. Na jednu stranu mě to mrzí, na druhou nebudu muset v první pouštní části obtížně hledat vhodná tábořiště se stromy, na které bych mohl hamaku pověsit. Prý to jde, ale člověk spí většinou jinde než všichni ostatní. A sociální element je na tomhle treku považován za jeden z nejpodstatnějších. Místo ní nesu jen jednoduchý tarp – jednoplášťový stan bez podláčky. A ten, který nesu, zároveň slouží jako pončo pro případ vytrvalějšího deště. Místo spacáku mám quilt – spacák bez zad. V podstatě je to outdoorová peřina, která ale v praxi úplně dostačuje. Slehle peří ve spacáku totiž ztrácí izolační vlastnosti, a proto je to jen „mrtvá váha“.

Mrzí mě, že si nemůžu vzít lihový vaříč. V minulých dvou letech bylo totiž jejich používání v Kalifornii kvůli extrémním suchům zakázáno. V očích zákona se totiž rovnají otevřenému ohni. Můžu s tím vnitřně nesouhlasit, ale nechci jít proti PCTA ani se dostat do konfliktu s rangery, a tak nesu o 140 gramů

těžší vaříč plynový. Mohl bych mít i lehčí plynovou variantu, ale vyzkoušel jsem jich několik a JetBoil má rozhodně největší efektivitu, což se zase projeví na hmotnosti neseného paliva. Celkem jsem se dostal na 6,5 kila základní váhy. Není to nic rekordního, ale je to celkem slušné.

Velká trojka (batoh, spaní, přístřešek)

batoh	ZPACKS Ars Blast Backpack 52L	667 g
quilt (spacák) + obal	ZPACKS 900 Fill Power Down Sleeping Bag 20F	508 g
tarp/pončo	SMD – Gatewood Cape	412 g
ground sheet	GRAM-COUNTER GEAR ULTRA GROUNDSHEET Large	158 g
karimatka (ořízlá)	Therm-A-Rest RidgeRest SoLite	164 g
alumatka	Yate Alu Matte	80 g
kolíky (6×)	6.5 inch Red Tough Titanium Tent Stakes	51 g
CELKEM		2 040 g

Vaření

vaříč s kotlíkem, šálkem, zateplení	JetBoil solo Ti	300 g
lžíce	SEA TO SUMMIT Alpha Light	10 g
nůž	Deejo Naked	26 g
láhev na vodu	Platypus 2,5	37 g
láhev na vodu	Láhev 1L Smart Water	36 g
filtr na vodu s láhví + stříkačka na čištění	SAWYER Mini	133 g
zapalovač plynový	-	17 g
stuffsack na GORP	SEA TO SUMMIT Nano Dry Sack 4L	18 g
stuffsack na jídlo	ZPACKS Roll Top Food Bag	40 g
trash bag	SEA TO SUMMIT Dry Sack 8L	36 g
CELKEM		653 g

Oblečení v batohu (po většinu dne)

péřovka	CRUX Turbo down jacket	252 g
flísová mikina s kapucí	Patagonia R1 Fleece Hoody	416 g
ponožky (2 páry)	Jurek ALPINE	124 g
triko s dlouhým rukávem	Merino Triko Rab MeCo 120	151 g
dlouhé spodky	JITEX merino	176 g
teplá čepice	Warmpeace Thermolite	37 g
boxerky	SMARTWOOL Micro 150 Boxer Brief	79 g
rukavice	Quechua	60 g
nepromokavá bunda	Inov-8 Racelite 150 Stormshell	199 g
nepromokavé kalhoty	HIGHPOINT Road Runner	142 g
stuffsack na oblečení	ZPACKS Large Rectangular Dry Bag	33 g
stuffsack na špinavé oblečení	Katabatic gear	16 g
CELKEM		1 685 g

Elektronika

telefon + nepromokavý obal	iPhone 6s + Catalyst waterproof case	190 g
foťák + pouzdro Lowepro	Sony RK100 m3	333 g
náhradní foto akumulátor	Sony NP-BX1	25 g
fotostativ malý	GorillaPod Original	47 g
power banka	Powerseed 13000 mAh	292 g
sluchátka	Bose SIE2i	21 g
čelovka	Black Diamond Storm	118 g
solární nabíječka	vlastní výroba podle návodu na nalehko.com	166 g
nabíječka 2× USB	AT&T	50 g
napájecí kabel iPhone	Apple	11 g
napájecí kabel micro USB	-	27 g
stuffsack elektronika	ZPACKS Rock Stuff Sack	5 g
CELKEM		1 285 g

Hygiena

ručník	SEA TO SUMMIT Drylite Towel Small	70 g
kartáček na zuby	-	20 g
lékárnička	-	86 g
nůžtičky	-	16 g
lopatka	Coghlan's Backpackers Trowel	51 g
stuffsack na hygienu	ZPACKS Small Stuff Sack	3 g
CELKEM		246 g

Ostatní

ukulele + obal	iUke mini	190 g
sluneční brýle s pouzdrém	Rudy project Slicer flip-up	56 g
šití, spínací špendlíky, lepení	Repair kit	50 g
kompas	Silva 9	13 g
batůžek do města / stuffsack na drobnosti	SEA TO SUMMIT Ultrasil Day Pack	73 g
poznámkový blok a pero	-	89 g
špunty do uší	-	1 g
provázek	-	13 g
moskytiéra (head net)	SEA TO SUMMIT Head Net	12 g
peněženka	ZPACKS Wallet Zip Pouch	5 g
pas	-	38 g
skrytá ledvinka na dokumenty	Eagle Creek Undercover Money Belt	47 g
CELKEM		587 g

Oblečení (nepočítá se do základní váhy)

kalhoty	HIGHPOINT	386 g
triko s krátkým rukávem	JITEX KRON 930	157 g
boty (pár)	INOV8 Raceultra 290	600 g
návleky	INOV8	37 g
ponožky	Bridgedale WoolFusion Trail	62 g
boxerky	SMARTWOOL Micro 150 Boxer Brief	79 g
šátek	INFIT	36 g
kšiltovka	Decathlon	70 g
hodinky	CASIO ProTrek	64 g
hůlky	FIZAN Compact Light	328 g
CELKEM		1 819 g

Celková hmotnost

základní váha (base weight)	6 495 g
základní váha + oblečení (skin weight)	8 314 g

Možná mám s sebou zbytečně moc elektroniky (iPhone, foťák, power banka, solární nabíječka), ale nechci přijít o možnost psát deník a hodně fotit. Taky jsem si dlouho lámal hlavu, mám-li brát ukulele. Vyřešila to náhoda – čtrnáct dní před odjezdem jsem objevil inzerát na odprodej miniaturního iUke za směšnou cenu. Když mě přestane bavit ho nosit, s lehkým srdcem můžu někoho obdarovat.

V některých úsecích přibudou extra položky – přes poušť ponesu víc vody, přes Sierra Nevadu nesmecky (*micro spikes*), teplejší oblečení, *bear barrel* (nebo *bear canister* – medvědům odolnou nádobu na potraviny), ale většinu času si vystačím se zde uvedeným vybavením.

PŘÍPRAVA

1. den, neděle 17. dubna

V neděli 17. dubna 2016 odlétám 6.20 z Ruzyně do Londýna. Ještě stihnu jedno letištní kafe s částí rodiny, která mě šla doprovodit, a Praha mi na víc jak čtyři měsíce mizí z očí. V Londýně mě čeká sedmihodinové čekání na další spoj. Tak hodinu trvá, než se dostanu z jednoho terminálu na druhý. Pak na dlouho bezstarostně usnu – posledních pár dní jsem toho moc nenaspal. Pracoval jsem až do minulé neděle, takže na bezprostřední přípravu na cestu mi zbyl necelý týden. Ze spánku mě po několika hodinách probudí hlasitě telefonující Indka sedící naproti, pro kterou jako by její okolí neexistovalo. Naštěstí už je pomalu čas k nalodění.

V letadle sedím vedle chlápka, který si chce hrozně povídat. Nejdřív myslím, že je zlitej, pak se ale ukáže, že do sebe háže jednu „veselou“ piluli za druhou – otázkou je, co je lepší. Větší část cesty prospím. V San Diegu přistáváme v sedm hodin večer – doma jsou čtyři ráno. Projít přes všechny kontroly trvalo 90 minut.

Před letištěm mě vyzvedává kluk jménem Greyhound (60), který pomáhá dvěma nejznámějším *trail angelům* (tj. lidem, kteří se podél trailu dobrovolně starají o hikery) ze San Diega: Scoutovi a jeho ženě Frodo (na PCT a dalších stezkách po USA se místo jmen tradičně používají přezdívky, tzv. *trail names*).

Tenhle manželský pár už deset let hostí velkou část lidí, kteří vyrazí na trail. Ubytují je, nakrmí a v den startu je odvezou na hranici s Mexikem, kde cesta začíná. A zarputile odmítají přijímat příspěvky na provoz či dary. Když jsem jim před několika měsíci psal, můžu-li u nich strávit tři dny přípravy, doslova mi odepsali: „Víme, že tě tvoje máma dobře vychovala, ale my nic nepotřebujeme a také nepřijmeme. Pokud chceš něčím přispět, peníze věnuj organizaci PCTA, která se o stezku stará.“ Tak se i stalo.

Po příjezdu k Frodo a Scoutovi dostanu najíst najdu si místo na spaní v jednom ze tří velkých stanů, dostanu instrukce, jak to tady chodí, a seznámím se s několika z osmnácti hikerů, kteří tu dnes spí. Většina z nich startuje zítra ráno. Scout chvíli hraje na kytaru, takže se zpívá. Ano, je to celé trochu retro hippie, ale je to vážně dojemné. V deset už se zaleze do spacáků – značná část osazenstva vstává před svítáním.

2. den, pondělí 18. dubna

Sice jsem usnul rychle, ale ve tři ráno naplno udeřil *jet leg*. Z přealování mě vyrušila až symfonie budíků, které se všude kolem spustily úderem páté. Stan, ve kterém jsem spal, opustilo všech pět spoluspáčů. Já se ještě přealuju do sedmi. U snídaně se potkám s těmi, co zůstali – s Francouzi a Australany. Stejně jako já jsou tu na víc dní, aby si udělali přípravu. U snídaně taháme rozumy z Temmy (55), která tu je také jako výpomoc pro Frodo a Scouta. V devět si Sedáme s Maxem (25, Francie), Kayou (23, Německo) a Greywolfem (60, USA) a procházíme si s mapou jednotlivá místa na trati. Hlavně to, kde a jak se dá dozásobit místně a kam je potřeba si předem poslat balík. Pak přibereme Bretta (35, Austrálie) a necháme se Temmou odvézt

do pobočky telefonního operátora AT&T, abychom si pořídili lokální SIMky. Je to jednodušší, než jsem čekal, přesto nám to zabere tak hodinu. Po návratu poobědváme (každý si udělá sendvič) a pak se vrháme na přípravu.

Někdo běží nakoupit, balit *resupply boxy* (balíky se zásobami), odnést je na poštu. Já si vypisuju místa, kde se budu zásobovat z místních zdrojů a odkud kam budu posílat balíky. Počítám, kolik jídla si musím koupit na první etapu a první tři balíky. Děním si do nich mapy (*Halfmile's PCT Maps*) a průvodce rozřezaného na jednotlivé úseky (*Yogi's PCT Handbook*, zkráceně *Yogi's Book*). Taky zkouším *bear barrel*, který patří k povinné výbavě na High Sierru a do Yosemite. K mé velké úlevě se mi pohodlně vejde do batohu. V pět jsem se vším hotov. Hodně piju – stále nám vtloukají do hlavy, že musíme být dopředu dostatečně hydratovaní. Průběžně přijíždějí další návštěvníci. Dnes se tu očekává rekordní počet hikerů – bude nás tu třicet.

V šest se koná velkolepá večeře, po níž drží Frodo se Scoutem řeč o různých aspektech cesty. Největší důraz kladou na dodržování pravidel *Leave No Trace* a dělání dobrého jména celé PCT *thru-hike* komunitě. V minulosti se bohužel objevily případy, kdy někteří hikeři zneužívali štědrosti lidí kolem trailu. Vkrádali se například tajně ve skupinách do motelů, utíkali z hospod bez placení a výsledkem bylo, že se některé podniky hikerům uzavřely.

Po večeři zůstává většina zúčastněných u stolu a probírá důvody, proč se na PCT vydali a jaká mají očekávání. Báł jsem se, že si všichni budou pouze poměřovat výstroj (jako kdo má lepší bábovičku), ale vypadá to, že většina zúčastněných chápe, že podstata celého podniku tkví v něčem jiném. Se soumrakem hovor utichá, postupně všichni uléhají. Vzhledem k počtu nocležníků spí dnes řada lidí pod širákem.

3. den, úterý 19. dubna

Po snídani vyrážím se Stevem (27, Kanada) nakupovat. Potřebuju koupit zásoby na 19 dní. Nejprve vyrazíme do Sprouts, což je takový lepší supermarket, který se zaměřuje především na organické potraviny. Výhodou je, že si člověk může sám navážit a namíchat svůj GORP (tj. *travel mix*) z různých ořechů a sušeného ovoce. Pak mažeme do VONS, což je obvyklejší supermarket, ovšem také cenově příznivější (navíc máme k dispozici slevovou kartu). Trochu mi trvá, než se zorientuju v místních značkách. U všeho kontrolujeme nutriční hodnoty. Naším cílem je, na rozdíl od ostatních nakupujících, nakoupit co nejmenší (nejlehčí) balení s co možná největším množstvím kalorií. Bratt (40, Velká Británie) nechce nakupovat po cestě, a tak vše pořizuje rovnou na celých 4 260 km. Nechtěl bych být v jeho kůži, až po dvou měsících zjistí, že už mu něco nechutná, a přesto to bude muset ještě další tři měsíce jíst.

Když si svoje jídlo rovnám do balíčků, zjišťuju, že ho mám o třetinu méně, než potřebuju. Ráno jsem to špatně spočítal. Naštěstí John (65, další pomáhající dobrovolník a člen vedení PCTA) veze Juliana a Michaelu (25, Německo) do velkoobchodu s turistickým a sportovním vybavením REI, tak se svezu taky. Kupuju několik „luxusnějších“ dehydrovaných večeří Mountain House a ještě jednou skočím do VONS. A pak balení.

Na prvních 110 pouštních mil do Warner Springs si nesu zásoby na zádech, tam na mě bude čekat první balík. Další posílám až do Kennedy Meadows (míle 702), za kterým začíná Sierra. V balíku mám nové boty s goretexovým povrchem (přece jen mě čeká sníh), nesmeky (tj. zjednodušené mačky), nepromokavé návleky, teplé rukavice a jídlo na následující etapu. Poslední balík posílám ke kamarádce Janě P. do San Franciska.

V něm je poslední pár bot a jídlo zhruba na týden. Jana mi ho pošle na trať, až budu nové boty potřebovat (nejspíš do Castella, míle 1 499).

Balí všichni. Někteří zjišťují, že se jim do batohu nevejde jídlo a voda, a tak za pomoci ostatních vyhazují věci, které s sebou nemusí bezpodmínečně nést. Část pošlou domů, část zanechají zde v *hiker boxu* „zero“. *Hiker boxy* naleznete podél celé trasy a slouží k odkládání věcí, které už nechcete vláčet dál a které ještě můžou někomu jinému posloužit. Nejhuř je na tom Brett. Co chvíli kleje, když zjišťuje, co mu všechno chybí. *Třicet resupply boxů je třicet resupply boxů...*

Dům se opět zaplňuje nově příchozími. V šest společná večeře, tentokrát v mexickém duchu (burritos), po ní jako včera řeč Frodo a Scouta.

Pak už se jen poflakuju. Ti, co vyrážejí zítra, si převažují batohy. Se zásobou jídla na 110 mil a šesti litry vody se většina pohybuje kolem 24 kil. Já se, doufám, nedostanu nad 18.

Můj obdiv má Felix z Německa, co si táhne trumpetu. To se můžu jít se svým 160gramovým ukulelem zahrbat. Jeho parťák Julian vytáhne kytaru (*travel size*), takže se Scoutem dáme dohromady trochu hraní na dobrou noc.

Ještě chvíli straším, dávám si sprchu, dokud můžu, a v jedné se přidám k ostatním spáčům.

4. den, středa 20. dubna

Ráno jdeme se Stevem na poštu. Žena za pultem moje balíky převáží a pak mi s úsměvem navrhne, ať si věci zabalím do jiných krabic a pošlu je s výhodnějším tarifem – *regional rate* místo *flat rate*. Hned mi podává krabice, nůžky a lepičku a co

chvíli se ptá, jestli nechci pomoci. Představuju si, jak by to asi vypadalo na české poště...

Pak si jdu ještě koupit trochu čerstvých potravin na první dva dny a už se jen poflakuju po domě. Pomáhám s obědem a s ostatními posloucháme historky veteránů, kteří stezku chodí po sekcích (*section hikers*), vždy čtrnáct dní každý rok.

Jediný, kdo je ve stresu, je Brett – pořád přebaluje svoje *resupply boxy*, je čím dál zoufalejší, jeho nadávky nabývají na peprnosti. A to startuje zítra, se mnou.

Všichni, kdo vyrážejí zítra, finálně dobalují batohy a naplní vaky s vodou. Ráno na to nebude čas. A nastává okamžik pravdy. Každý si jde převážít batoh – místní závěsné váze se přezdívá *Scale of Tears*. Nejhuř prý dopadl chlapík, jehož batoh vytrhl ze zdi vrut, na kterém váha visí. A mé vítězné číslo je 18,8 kg, včetně šesti litrů vody a jídla na týden. Čekal jsem to lepší. Možná moc jídla a vody, všichni straší, že jí nebude dost. Huř jsou na tom kluci z Německa s 25 kilogramy.

Následuje poslední večeře. Zítřejdoucí jedí mlčky. Je to skoro, jako bychom odjízděli na frontu.

Nikomu se nechce spát. V obýváku si povídáme s Nitro (35), která je v PCTA zodpovědná za údržbu cesty v jižní Kalifornii. Ale v devět stejně zalézáme do spacáků.

DENÍK

1. den, čtvrtek 21. dubna

D-Day. Všechno proběhlo hrozně rychle. Pět aut, osmnáct lidí v nich, za 70 minut jsme v Campu. Je sedm hodin ráno a všem se nám začíná plnit sen. Samozřejmě probíhá fotografické šílenství. Foťáky jdou z ruky do ruky. Skoro to vypadá, že s nimi Scout začne žonglovat.

A každý k tomu přistoupí po svém, jako kluk, který před monumentem pózuje v Adamově rouše.

Ještě zápis do registru, rozloučení se Scoutem, pohled skulinou v plotu do Mexika a 20 minut po příjezdu už šlapeme. O téhle chvíli člověk dva roky sní a najednou stačilo mrknout a málem by ji ani nezaznamenal. Tak jo, šlapu, to snad umím.

Naše grupa se během pěti mil zcela roztrhala a je to tak fajn. Stejně jsme si nepovídali. Ne že bychom si neměli co říct, ale bylo vidět, jak si to každý prožívá po svém.

Na poušť je kolem dost zeleně. Zpočátku je příjemně, ale o deváté udeří vedro – táhnout 6 litrů vody má své opodstatnění. Je vidět dost zvířat – veverka, trpasličí zajíce a hady.

A pak najednou má cesta málem skončila, ještě dřív než pořádně začala. Nebyl to had, ale obyčejná včela. Dostal jsem pigáro těsně vedle oka. Hispánský *section hiker* s olbřímým batohem mi pomohl vytáhnout žihadlo. Pro jistotu jsem si zobnul dva zyrteky. Je to dobré, nenatéká to. Po chvíli potkám mladíka, který si říká Top Notch (22, Missouri). Mám trochu problém s jeho akcen-

tem, ale nakonec docela jde. Loni absolvoval Appalachian Trail, a má docela ostré tempo. Za chvíli ho ztratím z očí.

Je mi hrozně. Ještě před půlrokem bych to dával s prstem v nose. Terén není náročný. Ano, jsou to serpety nahoru dolů, ale nijak velké převýšení. Jen to slunce. Žel posledního půl roku jsem toho kvůli práci nachodil minimálně, nestihl jsem se fyzicky připravit, přibral jsem pět kilo, a tak se teď cítím jako sra.ka májová. Teplota 37 °C.

V poledne každý hledá trochu stínu, snaží se přitisknout ke skále nebo pod vzrostlejší keře. Občas se objeví i strom. Pod jedním najdu odpočívajícího Top Notche ještě s dalšími třemi hikery. Přidám se k nim, ubalím si sýrovou tortillu a užívám si 90minutovou siestu. Vyrážíme v půl druhé s Top Notchem. Tempo se nám srovnalo, ale spíš než že by se mně zvedlo, tak jsem zvadlo. Žádný stín nemineme bez chvilky odpočinku. Co chvíli nám nad hlavou burácejí helikoptéry – to asi pohraničníci nahánějí mexické imigranty. Anebo pašeráky. Prý není tak neobvyklé, že tu člověk na nějaké narazí.

Potkali jsme Nimu (25), která se schovávala ve stanu před horkem. Prý že je v pohodě, ale byla na cestě z Campa už třetí den. Jejím parťákům, co na ni čekají v Lake Morena, máme vyřídit, že je v pořádku. Dva kluci, co šli před námi, jí nechali litr vody a Top Notch jí dává její ztracený šátek, který našel o pár mil níž.

Na míli 20 u Lake Morena narazíme na rozcestník, kde z popisu není úplně jasné, kudy se vydat. Top Notch ještě s dvěma klukama koukají do mapy, do mobilů, do *Yogi's Booku* a mudrují. Když už to trvá moc dlouho, prohlásím: „Kupředu levá“ a kluci mě po chvíli neochotně následují stezkou vlevo. A dojdeme dobře, do kempu, kam jsme měli namířeno. Dlužno dodat, že ta pravá cesta tam vedla taky.

Je 17.30. Najdeme plácek, který je vyhrazen PCT hikerům. Už jich tu dost je. Pár se jich vyptává na Nimu a vypadají dost nakvašeně, že ještě nedorazila. Všichni stavějí stany, já zkusím širák. Tenhle kemp je první místo, kde je voda na cestě z Campa. Myjeme si nohy, plníme láhve, vaříme večere (rýže s tuňákem), koukáme do map a do *water reportu*. (*Water report* je jednoduchá google tabulka, kde jsou vypsané jednotlivé zdroje vody a jejich aktuální stav. Tabulku průběžně aktualizují procházející hikeři. Každý z nás si nese aktuální tištěnou kopii nebo alespoň elektronickou verzi v telefonu.) Zítřa bychom měli narazit na zdroj vody po šesti mílích, tak toho nebudeme muset táhnout tolik.

V devět (tzv. *hikers midnight*) usínám, měsíc mi jak reflektor šajní do očí. Vrtulníky lítají i v noci.

➔ 32 km (celkem: 32 km)

2. den, pátek 22. dubna

Přes noc padlo hodně rosy, ale tarp nestavím, jen se s ním přikryju. Přes den bude dost slunce, abychom všechno usušili. Teploměr hlásí 2 °C. Přes noc mi nateklo místo pod okem, kam mě včera bodla včela, ale nevypadá to nijak vážně.

Vyrážíme za tmy v 5.20. Z Top Notche se klube dobrej parťák. Dobře se nám povídá, dobře se nám mlčí, ve finále máme podobné tempo. Za hodinu se zastavíme a pozorujeme východ slunce. Skvělé je vědomí, že stejný pohled si užijeme ještě víc než stokrát. V 7.30 dorazíme na pěkné tábořiště Boulder Oaks (míle 26) s tekoucí vodou. Rozhodneme se tu posnídat.

Přidá se k nám John (30, USA), který jde s Mariposou, batohem od GossamerGear, který jsem používal loni. Byl ale z doce-

la křehkého materiálu, a tak, když jsem si objednával nový quilt od ZPacks, vzal jsem si i jejich batoh z *cuben fiberu*. Zatím jsem s ním spokojený, ale Mariposa je vychytanější. A John má aktuální model, z nového materiálu, který vypadá výrazně odolněji.

Kolem se budí hikeři, kteří tu spali. Někteří jsou na cestě už čtvrtý či pátý den. Zajímavé je, že když se tady s lidmi bavím, všichni znají Českou republiku. A to jsem se je několikrát snažil nacytat, jestli se tak jenom netváří – dobře vědí, kde leží, často zmiňují Havla a Jágra. Dokonce tu jeden chlápek chválil *Limonádového Joea*! Prý tu běžel v distribuci.

Kolem deváté opět udeří vedro. Jdeme po severní části hřebene, a tak jsme trochu chráněni před sluncem.

Nevyužijeme možnosti sestoupit do kaňonu, kde teče Kitchen Creek, říkáme si, že máme dost vody a že vydržíme do Fred Canyon Tentsite (míle 32), kde je pramen. Chyba. Přecházíme na jižní svah, najednou je spotřeba vody o poznání vyšší. Taky musíme dost koukat na cestu, málem jsem šlápl na chřestýše.

Když v 11.30 dorazíme k prameni, zjistíme, že je vyschlý. Další spolehlivá voda je o 5,7 mil dál (Long Canyon Creek Ford, míle 37,7). Top Notch už má jen litr vody. Dávám mu litr ze svého, takže oba teď máme dva. Je tu pár stromů, pěkný plácek, dostatek stínu. V nohách 12 mil – zůstáváme na siestu. Obědváme (tortilla s burákovým máslem), sušíme spacáky, pospáváme.

Dál vyrážíme ve dvě. Vedro nám dává hodně zabrat. Stezka vede podél hřebene, po jižní straně, občas přímo po něm. Nevynecháme žádný stín, který je tu opravdu vzácností. V jednom z nich narazíme na skoro bezzubého chlápka, který vypadá jako opravdový *hobo*. Těžké boty, ohromný modrý batoh s externím rámem a v jedné ruce ještě jeden městský batůžek. Párkrát se posléze mineme. Jednou, když zrovna odpočíváme pod

stromem, zaslechneme divoké mručení a odfukování. Polekane se na sebe podíváme: Medvěd? Tady? A pak znovu uvidíme modrý batoh a bezzubé dásně.

Na míli 37,1 nabereme vodu z potoka Long Canyon Creek, což nám chvíli trvá, protože je dost mělký. Filtrujeme a Bezzubá dáseň se nám směje, že už čtyřicet let pije vodu nefiltrovanou a nikdy mu nic nebylo, že už je vůči všemu imunní. Svůj proslav doplňuje chrchlanci a medvědí mručení. Ustlal si na místním minitábořišti. Chvíli uvažujeme, že taky zůstaneme, ale pak se ukáže, že je tam spousta mravenců (B. d. opět prohlásil, že je vůči nim imunní). Podle mapy je o půl míle dál ještě jedno trochu rovné místo vhodné k přespání, a tak se tam přesuneme. Je pěkné, i když rovné zrovna ne. Ale jde to. Stavíme tarpy – bude zima, je to v podstatě kaňon, kde dost profukuje.

K večeri si vařím bramborovou kaši a krájím si do ní slaninu. Za chvíli se k nám přidá Daugh (32, USA) a Christine (30, USA), asi hodinu si povídáme. Pak přijde ještě jeden pár, ale ten se drží stranou. Vykonáme večerní rituály a úderem osmé zaléháme k spánku.

➔ 28 km (celkem: 60 km)

3. den, sobota 23. dubna

Přestože celou noc foukalo (2–3 Bf), bylo tepleji (7 °C). Vyrážíme ve 4.55 a užíváme si nočního chladu. Poté co po pár metrech přecházíme potok, zjišťujeme podle mokrých stop, že nejsme jediní, kdo startuje časně.

Jak se blížíme k Mount Laguna, mění se charakter krajiny, objevují se borovice s najednou jsme v příjemném hájku. Na míli 41,5 nacházíme vyhlídku, usedáme, snídáme.

Za další tři míle dojdeme k místu, kde pravděpodobně taky býval les, ale evidentně vzal za své při požáru.

Cesta má opět pouštní charakter. Krajina se otevírá do dálky, a tak si co chvíli užíváme výhledy.

Na Penny Pines Point (míle 48,7) odbočíme na *campground* u silnice, kde můžeme nabrat vodu. Potkáme Austrii a Winter, pár, se kterým jsem se potkal u Scouta a Frodo a kteří startovali dva dny přede mnou. Povídáme si, dělíme se o svačinu.

Dnes se jde výrazně lépe. Nejen že je chladněji, ale stále mírně pofukuje. Pochvalujeme si, že jsme zvládli *ten to ten*, tj. deset mil do desáté hodiny (posléze i *twelve to twelve*). Taky si říkáme, že jsme čekali víc chřestýšů. Jakmile to dořekneme, narazíme na dvojici *day hikerů* – kluk stojí o kus dál, zatímco jeho holka svírá v náručí malé psisko a bojí se projít kolem chřestýše, který varovně chřestí metr od cesty. Nebudu lhát, taky nám to nebylo příjemné, ale nechtěli jsme být za sraby. Nakonec to zvládla i ta holka a chřestýš se utišil. Dnes potkáváme vůbec hodně *day hikerů* – je sobota.

Zrovna když se kocháme další vyhlídkou, narazíme na další známé od Scouta a Froda, Francouze Maxe (25) a Pierra (27), kteří startovali 20. dubna. Dohadujeme se, že večer zakempíme společně na míli 59,5. Má tam být větší parta společných známých ze San Diega. Pak kluky na chvíli ztratíme, abychom se o hodinu později potkali na Pioneer Mail Picnic Area (míle 52,6). Je krátce po dvanácté, poobědváme spolu a držíme dvouhodinovou siestu.

Top Notch si volá s bráchou, který jde zrovna na východním pobřeží Appalachian Trail a říká, že se tam objevil už třetí lesní požár v krátké době. Je podezření, že je někdo zakládá úmyslně...

Když se zvedáme k odchodu, zažijeme svůj první *trail magic*. *Trail magic* je tradičně překvápko, které podél stezky chystají do-

morodci pro procházející hikery. Někdy je to koš s ovocem. Jindy termobox s pivem. Někde stojí chlápek a dělá na grilu burgery. Jen tak, sobě i hikerům pro radost. Tady dvě *day hikerky* (matka s dcerou) rozdávají *thru-hikerům* cookies. Max a Pierre už odcházejí a koláčky odmítnou, čímž si Max vyslouží *trail name* Cookie Monster. My nadšeně přijímáme – jsou skvělé. Ale najednou nás to strašně nakopne – s takovou dávkou cukru v krvi se náš organismus nedokáže vyrovnat. Zamotá se nám hlava, začneme se třást, a tak si ještě musíme na chvíli sednout. V ten moment si všimneme stromu, co má v kůře žaludy – v životě jsme nic takového neviděli. Skoro si říkáme, jestli se nám to nezdá. Co jsme to vlastně snědli za koláčky? Radši si to fotíme. Později se dozvím, že to má na svědomí americký datel sběrač.

Chceme si nabrat vodu z nádrže o kousek dál, ale je tak zaneřáděná, že by to asi ani naše filtry nedaly. Naštěstí je u ní i malá *water cache*, takže si z ní bereme po půl litru a jdeme dál. *Water cache* jsou místa na trailu v úsecích, kde nejsou zdroje vody, kam *trail angels* z blízkých měst vozí láhve a kanystry s vodou. A zase jen z čistého entuziasmu. Je to příjemné, ale člověk se na to nesmí sto procentně spoléhat.

Je příjemných 25 °C, pod námi je kaňon a my se nemůžeme vynadávat. Top Notch se ode mě naučil říkat místo „This is just awesome!“ česky „To je prostě skvělý!“

Cesta se klikatí po vrstevnici podél hřebene, občas se vzdálíme tak na 100 metrů a pak na sebe z ostrohu na ostroh nadšeně voláme: „We are hiking PCT!“ To z nás asi ještě nevyrchal ten cukr z koláčků...

V 16.30 dorazíme na Sunrise Trailhead (míle 59,5). Ze sandiegské party tu potkáme jen Pierra, Maxe a Kayu. Německo-švýcarská část pokračovala dále. Nabíráme a filtrujeme vodu z velké cisterny a pak si kousek od ní najdeme plácek k zakempení.